

zmožnosti in spretnosti, ki je dospela do lepe stopinje, vendar pa ni še povsem dovršena. Pred podobama se prav dobro čuti, za katere dele je slikar uporabljal študije po prirodi, za katere ne, t. j. kateri kažejo površnost in nedovršenost ter marsikatero pomanjkljivost. Mojstrsko dovršenost, s kakršno se ponaša danes po pravici obilo, obilo slikarjev vsakovrstne stroke, doseči se da edino po vestnem in izbirčnem uporabljanju prirode.

Gosp. Grohar je zdaj zopet v Monakovem, da izvrši med drugim novo naročilo, sliko za veliki oltar farne cerkve v Ribnici. Društvo za krščansko umetnost, ki posreduje o naročilih in ima cerkveno umetnost takorekoč v svojih rokah, je z veseljem in z velikim zanimanjem sprejelo ta novo vzdigajoči se talent pod svoja krila, in to po vsej pravici, ker sme o prihodnjih njegovih delih pričakovati isto in tudi občinstvo, ki se zanima za slikarstvo, ne le naštetih vrlin, ampak tudi one resnobe v dovršenosti brez pomanjkljivosti ali površnosti, katere kvarijo (dobrohotnim) poznateljem vtisk in vsled katerih nekateri prezirajo vse vrline, zametavajo brezkritično celi umotvor.

I. Franke.

Razstava avstro-ogrskih umetnikov v Peterburgu. Proti koncu minulega leta se je otvorila v ruski prestolnici ob Novi razstava avstro-ogrskih slikarjev in kiparjev. Zastopani so bili Čehi, Poljaki in Hrvati. Izmed Hrvatov so bili tisti znani umetniki, čijih dela smo videli lani na razstavi v »Umetniškem domu«. Ruski listi so se opetovano laskavo izražali o lepih umotvorih avstro-ogrskih Slovanov. Ko pa smo čitali poročilo o tej razstavi, prišli so nam nehote Krilanovi verzi na misel: »Vsi so prišli, vsi so prišli«, samo — Slovence spet ni bilo nobenega na razstavi. Ali res nima nobeden slovenski slikar ali kipar ničesar poslati na kako razstavo? Ali so naši umetniki tako skromni, da rajši doma skrivajo svoje umotvore, nego da bi jih pokazali svetu? *

Glediška akademija na korist pokojninskemu fondu za slovenske dramatične igralce ljubljanskega gledališča se je vršila na večer 17. februarja t. l. v »Narodnem domu«. Na programu so bile deklamatorske, pevske in dramatične točke, ki so jih izvajali skoro vsi udje naše drame in opere. Vzpored je bil v obče srečno sestavljen, in so vsi deklamatorji, igralci ter pevci in pevke imeli s svojimi umetniškimi nalogami najlepši uspeh. Glediško akademijo, prvo te vrste v Ljubljani, je bilo obiskalo mnogobrojno in izbrano občinstvo iz Ljubljane in okolice. Po dokončanem vzporedu je bila svobodna zabava, ogledovanje jako originalne glediške šaljive razstave, rokovnjaške krčme, orfeja itd. Glediška akademija ni uspela samo z umetniškega, ampak tudi s finančnega stališča — česar se od srca veselimo. Saj je res skrajni čas, da se kaj poskrbi za ostarele dramatične igralce in igralke, ki, žal, že itak ne morejo biti pri nas presijajno plačani. Ako hočemo, da se nam razvije drama, treba bo skrbeti za stalno in dobro plačane igralce in igralke. V tem slučaju bo pa treba misliti tudi na nekak penzijski zaklad. Seveda, če človek pomisli, da je treba visokega kapitala, ki bi dajal dovolj obresti za razne penzije in podpore onemoglim ali obolelim članom naše drame, bi morali skoro dvomiti, da bi se dalo pri nas kaj takega